

ΕΠΙΤΟΚΙΟ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι προφανώς νόμω αβάσιμος, επειδή βεβαίως ουδεμία αοριστία τίκεται επειδή δεν παρέθεσα στην επιταγή μου και το εν λόγω ποσοστό (επιτόκιο υπερημερίας), διότι τούτο κατά τη ρητή διάταξη του άρθρου 293 § 2 ΑΚ, προσδιορίζεται από το νόμο και συγκεκριμένως αφενός βάσει της αριθ. 190/1990 Πράξης Υπουργικού Συμβουλίου (Π.Υ.Σ.) και της αριθ. 136/1995 τροποποιητικής αυτής Π.Υ.Σ.¹ κι αφετέρου βάσει του άρθρου 2 § 2 ν. 2842/2000².

Επομένως το εκάστοτε ισχύον ύψος (ποσοστό) του επιτοκίου υπερημερίας είναι πάντοτε γνωστό και στον οφειλέτη, προκειμένου βάσει αυτού να υπολογίσει το οφειλόμενο ποσό των τόκων υπερημερίας, γεγονός το οποίο εφέλκεται το ορισμένο της επιταγής μου και χωρίς να παρατίθεται σε αυτήν το επιτόκιο αυτό³.

¹ Σύμφωνα με τις ΠΥΣ αυτές, ο τόκος υπερημερίας υπολογίζεται πάντοτε σε συνδυασμό με τις εκάστοτε συναφείς Πράξεις του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, που καθορίζουν το επιτόκιο των χρεωστικών υπολοίπων των τρεχούμενων λογαριασμών των πιστωτικών ιδρυμάτων (Τραπεζών κλπ).

² Σύμφωνα με το άρθρο αυτό, οι αναφορές σε θεσπιζόμενα από την Τράπεζα της Ελλάδος επιτόκια, που υπάρχουν σε νομοθετικές, διοικητικές και κανονιστικές διατάξεις ή σε συμβάσεις, αντικαθίστανται από αναφορές στα αντίστοιχα επιτόκια της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

³ Πρβλ. επί αοριστίας της παροχής (άρθρα 371-373 ΑΚ), όπου δεν υφίσταται αοριστία, όταν την παροχή προσδιορίζει (όχι η βούληση των μερών) παρά ο νόμος (**Δωρής**, στον ΑΚ των Γεωργιάδη/Σταθόπουλου, υπό τα άρθρα 371-373, περιθ. αριθ. 4 σελ. 314. **Απ. Γεωργιάδης**, ΕνοχΔ, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 5 περιθ. αριθ. 36 σελ. 83).